

Z Hostivic do Řep nebo také od zámku ke klášteru

Je středa, pozdní odpoledne, 15. března. Chystáme se na zítřejší společnou vycházku na západní okraj Prahy. Pohled z okna ale nevěští nic dobrého, teploměr se blíží k nule a sněhové metelice postupují ulicemi jedna za druhou. Pesimista by řekl: sedte doma na zadku, odpočívejte. Optimista to vidí jinak: čeká nás krásné ráno. Pravdu měl ten druhý, je sice těsně pod nulou, auta zapadaná sněhem ale obloha jako vymetená. Slunce se opírá do protějších střech, tak vstávat a rychle na MHD.

Na konečné stanici metra u nemocnice Motol přistavil dopravní podnik jen pro nás a asi ještě další tři cestující pěkný, téměř luxusní zájezdový autokar směr Mochov. (pozor nikoliv Mnichov) Startujeme a asi po patnácti minutách jsme v **centru Hostivice**. Stačí přejít rušnou komunikaci a před námi je Husovo náměstí a kolem parku s fontánou vlastně vše podstatné co může zvědavého turistu v Hostivici zajímat.



Barokní zámek s pavilonovou nástavbou, zleva rozměrný panský dům, z druhé strany patrová sýpka a uprostřed městského parku, který je zároveň náměstím **Mariánský sloup**. To vše nechala postavit nebo upravit v první polovině 18. století tehdejší majitelka zdejšího panství Anna, Marie, Františka velkovévodkyně Toskánská. Všechno dostal za úkol dvorní toskánský architekt Václav Špaček. To je stručná minulost, vraťme se ale do naší doby. Jak je u nás dobrým zvykem bylo potřeba vše nechat léta chátrat a potom v devadesátých letech minulého století začít s opravami.



Dnes je téměř hotovo a vše se využívá, zámek je upraven pro potřeby **městského úřadu** ostatní objekty jsou pronajaty. Máme předem domluvenou prohlídku dvorany a hlavního zámeckého sálu, tak rychle dovnitř protože přes poledne je městský úřad zavřený Sympatická paní zřejmě asistentka paní starostky již na nás čeká a odvádí nás dvoranou do prvního podlaží. Otvírá nám bývalý hlavní sál a hned se chlubí, máme jeden z **nejhezčích obřadních sálů** pro svatby nebo pro oslavy významných událostí města.



Střed zámku tvoří dvoupatrová dvorana s pavilonovou nástavbou třetího patra s pocitem návratu do roku 1620. Jsme ve **středu bitvy na Bílé hoře**. Panoramatickou fresku výjevů z této osudové bitvy vytvořil malíř Karel Josef Moravíny.





Připomínka bitvy na Bílé hoře tady není náhodou. Hostivice tehdy ležely na ose postupu císařských vojsk od západu. Dvacet tisíc zbrojnošů na koních spěchajících na tolik že nestačili ani rabovat, se přehnalo přes město a v jeho okolí se potýkalo s četnými bažinami. Nebyla to tehdy lehká doba. Pro nikoho.

Trochu jsme se rozkoukali, nahlédli do odsvěcené zámecké kaple s balkonkem, dostali ještě brožury s historií města a zdejších památek, nabídli nám i razítko pro návštěvníky Hostivice a použití sociálního zázemí úřadu. Kdyby byli úředníci města všude tak vstřícní bylo by to prima.



Vyšli jsme ven, nahlédli do vnitřku zámeckého areálu, jeho opravených hospodářských a obytných budov a vydali se do středu náměstí. K 9 metrů vysokému Mariánskému sloupu, také ten nechala postavit velkovévodkyně Toskánská prý jako poděkování za ochranu před morem a hladem. Ani tento sloup to tady v minulosti neměl lehké. Čtyřem světcům byly při pogromech soch s náboženskými motivy uraženy ruce i s příslušnými artefakty. Dnes je tento Mariánský a zároveň morový sloup ozdobou náměstí a připomínkou zašlých časů.



Protipólem zámku je kostel svátého Jakuba staršího ze 13. století. I ten má pohnutou historii. O dvě století později jej stejně jako Hostivice vypálili Švédové a Sasové. Později byl obnoven a vedlejší fara získala barokní podobu od toskánského architekta.



Opustili jsme náměstí, cíl jsou pražské Řepy, pár kilometrů máme tedy před sebou. Téměř ve středu města zůstala ještě jedna zelená plocha, Té dominuje Litovický potok. Při minulé vycházce nás doprovodil do Šárky k jezeru Džbán, teď jsme na jeho středním toku (pramení za obcí Chýně). **Před námi je projekt Mokřady na Litovickém potoce.** Cíl je jasný, udržet a zpomalit vodu v krajině, zlepšit podmínky drobných živočichů a vodních rostlin a boj se suchem.



Vycházková cesta podle potoka má lavičky k odpočinku, posilovací prvky, dětské prolézačky, nové efektní můstky přes vodu. Dovedla nás až na okraj města k železniční zastávce Hostivice – Sadová

Tahle jednokolejka není jen tak nějaká železnice. Je to trať Buštěhradské dráhy, jinak také Pražský Semmering. Překonává výšku 93 metrů pomocí několika viaduktů. První vlaky vyjely na tuto trať již v roce 1872 to je 151 let. V roce 2002 v době katastrofálních záplav nahradil provoz na této trati zatopenou linku B pražského metra.





Překročili jsme trať a před námi je polní cesta Hostivice – Řepy. Je symbolickou součástí projektu „**Cesty, které nás spojují**“. Projekt se pokouší napravit to, co se stalo v minulosti. Po roce 1948 byly zrušeny stovky kilometrů polních cest, úvozů, remízků a zídek. Ty tehdy spojovaly města obce vesnice a osady. Několik takových nových cest jsme již na našich vycházkách použili. Chodit v dnešní době po silnici mimo město je díky vynálezu auta hazard se zdravím.



Polní cesta nás dovedla k Peterkovu mlýnu, ten jej koupil již před více jak 310 lety. Spolu s mlýnským rybníkem stojí osamocen uprostřed polí. Společnost mu dělá jedna z výklenkových kaplí poutní cesty z Lorety do Hájku. Z původních dvaceti kaplí s freskami z náboženského života jich zbylo pouze 11, ostatní byly zničeny nebo odstraněny pro stavby nových komunikací. Jedna z nich je před námi, pražský okruh, silnice dálničního typu. Nepřetržitý provoz ve dne v noci. Přejít pěšky je vyloučeno, díky bohu je tady lávka pro pěší. Pekelný hluk pomalu mizí a jsme v Řepích zatím u zahrady bývalého kláštera sv. Karla Boromejského.



Dorazili jsme ke klášteru. Trochu napětí, objednanou návštěvu nám paní ředitelka Domova Karla Doromejského nepotvrdila, tak uvidíme. V recepci domova nás ale čekali a nebyl žádný problém s prohlídkou, jdeme dovnitř.



Klášter sv. Karla Boromejského při kostele Svaté Rodiny byl postaven v roce 1861. Původně se v něm sestry Boromejky staraly o sirotky, později i o trestankyně s lehčími delikty. Tato kombinace péče měla své výhody. Trestankyně pracovaly ve prospěch domova a ve společenství sester měli velkou šanci na polepšení. Není náhodou, že ulice vedoucí ke klášteru se jmenuje K Šancím.

Součástí kláštera je kostel sv. Rodiny, který si chceme prohlédnout. Nechybělo mnoho, aby již nebyl obnoven. Po roce 1948 kdy u nás řády a kongrece sester a bratří byly zrušeny, některé a někteří z nich byli internováni nebo vězněni a jejich objekty využívány k nejrůznějším účelům. V klášteře byl zřízen výzkumný ústav zemědělské techniky. Kostel sv. Rodiny sloužil jako garáže a opravny, tím byl téměř zničen a také rozkraden. Po roce 1989 se sestry Boromejky vracely a klášter s kostelem je postupně opraven.

Kostel sv. Rodiny je v románském slohu, na oltářích jsou obrazy Božského srdce Páně, sv. Karla Boromejského a sv. Máří Magdaleny. Výmalba kostela je v beuronském stylu.

To je zvláštní umělecký styl z **německého Beuronu**. V době secese ovlivnil umělce, jako byl Alfons Mucha, Jan Kotěra, František Bílek ale i Antona Gaudiho či Jože Plečnika.



Opustili jsme kostel a jdeme do zahrady podívat se na nedávno vybudovanou meditační Křížovou cestu. Autorem řezbářské výzdoby je **umělecký řezbář Pavel Hladký**, věnující se převážně sakrální tematice. Autor doprovodných básní je **MUDr. Alois Volkman** lékař a básník.



V ROZEPŘI

Nezatínej výhruzně své pěsti – sáhni mu raději na zápěstí – ucítíš pulzovat jeho srdce.

JEDEN DRUHÉHO

by svlékl z kůže a tu nesl na trh – obratní koželuhové licitujeme s kůží bližních.

JEDEN DRUHÝ

Nejcennější co lze odcizit – je odcizit se sobě. Tak se okrádáme jeden jako druhý a není to trestné.



POSLÁNÍ DOMOVA

Domov sv. Karla Boromejského je církevní zařízení, v němž se spojují čtyři světy. Jsou to jednak řeholnice kongregace milosrdných sester Karla Boromejského, věkem pokročilí a nemocní lidé, odsouzené ženy a civilní zaměstnanci. Tyto čtyři světy se setkávají, aby spolu vytvářely prostředí vzájemné služby a spolupráce. Posláním domova je poskytování pomoci potřebným lidem, zejména nemocným nesoběstačným seniorům.

Sestra Konzoláta Mgr. M Frýdecká - představená

16. 3. 2023. v Hostivici a Řepích, vycházku připravili Zdenka a Mirek Bernátovi kronika Mirek.

Zajímavé fotografie pořídily Jiřina Žipková a Hana Mašková.

